

[Elmqvist.]

den ved Loven af 1920 givne Adgang for Pantelaanerne til selv at sælge Sedlerne bliver dem nu frataget, og det kan vi, ikke mindst under Hensyn til den Retssag, som den foregaaende Taler omtalte, tiltræde.

Derimod har vi haft nogen Betænkelighed ved Bestemmelsen i § 1, der giver Adgang til ogsaa at lade Forhandling ske ved Foranstaltning af Klasselotteridirektoratet. I den gamle Lov af 1869 er det bestemt, at Salget skal ske gennem de autoriserede Klasselotterikollektører, og hele Ordningen er baseret paa Salg gennem disse. Hvor megen Tvivl man nu end kan have om det rimelige og det sunde og naturlige i, at Staten opretholder et saadant offentligt Lotteri og derigennem nærer Befolkningens Spillelyst — den højtærede Finansminister synes jo ikke at være nogen stor Ynder deraf, og jeg er det heller ikke —, saa kan det ikke nægtes, at man gennem denne Ordning, at Salget skal ske gennem private Kollektører, har kunnet sikre en Del Enker af fortjente Mænd og en Del Kvinder i øvrigt, der sidder med smaa Indtægter, og ogsaa Mænd, der har smaa Indtægter, og som har et vist Krav paa, at det offentlige hjælper dem, en lille Biindtægt, som har været af stor Betydning for de paagældende.

Jeg vil meget nødig have, at man gennem den foreslaaede Bestemmelse i § 1 skulde aabne Mulighed for en Indskrænkning af Indtægten for disse private Kollektører ved, at Salget mere og mere gik over til Inspektoratet eller til enkelte større Udsalgssteder. Jeg vil derfor gerne forstaa § 1 saaledes — og jeg vil gerne høre den højtærede Finansminister udtale sig derom —, at det kun er Meningen, at i Tilfælde, hvor Lodsedler ikke bliver fornyet, eller hvor Lodsedler er ledige i en Kollektion og ikke bliver solgt fra denne Kollektion, skal de returneres til Inspektoratet, og saa sælger Inspektoratet disse enkelte Sedler, men at Fornyelsen af Sedlerne derefter vender tilbage til Klasselotterikollektionen.

Hvis ikke dette er Meningen, vil Resultatet blive, at flere og flere af Sedlerne vil vandre fra de private Kollektører ind til et Centrankontor eller maaske til et Par større Kontorer, og derved vil den Biindtægt, som Staten har kunnet give mange Mennesker, og som ogsaa samfundsmæssigt set har haft sin store Betydning, blive forringet mere og mere gennem Aarene, og hele dette Erhverv for disse Mennesker vil efterhaanden smuldre hen.

Jeg vil, som sagt, gerne høre den

højtærede Finansminister udtale sig herom, og jeg vilde sætte Pris paa, om man fik Lejlighed til at drøfte dette Spørgsmaal nærmere i et Udvalg. I øvrigt kan jeg paa mit Partis Vegne paa det bedste anbefale Lovforslaget.

Korsgaard: Skønt enhver Rigsdagsmand sikkert har været ude for Henvelelser fra ærede Medborgeres Side om at faa en Klasselotterikollektion, maa jeg tilstaa, at jeg ikke er saa særdeles meget inde i de forskellige Finesser, der er i denne Lovgivning, men jeg tør alligevel ikke benægte, at der kan være visse Forhold, som burde ændres. Jeg er dog ikke enig i, at en saadan Ændring bør ske af Hensyn til Statens større eller mindre Indkomst, for jeg kan ikke se rettere end, at naar Staten faar solgt alle sine Lodsedler, faar Staten al den Indkomst af dette Spillevæsen, som med Rimelighed kan tilkomme den. Dette kan altsaa efter min Mening ikke være Grundlaget for, at vi skulde foretage de Forandringer, der her er Tale om; det, der kan være en Begrundelse, maa vel være det, at private Personer ikke bør kunne have en urimelig Fortjeneste af Mellemandhandel med Lodder. Men naar en saadan urimelig Fortjeneste kan opstaa, hvad er saa Grunden hertil? Ja, det kan efter min Mening kun være den, at der er færre Lodsedler, end der er Brug for, for hvis disse to Ting passede sammen, kom der jo ingen Overpris frem.

Nu vil man maaske sige, at det er en daarlig Vej, moralsk set, at gaa til en Udvidelse af Seddelantallet. Men jeg maa tilstaa, at naar man overhovedet opretholder Klasselotteriet — og det er, som bekendt, snart det fasteste Punkt i Statens Finansstyrer overhovedet, hvad der saa end sker ude i Verden —, saa er det efter mine Begreber noget underligt Snak at sige, at man er imod et Antal Sedler af 100 000, for at sige et Tal, medens man til Nød kan gaa med til, at der er 75 000. Dette at docere Moral for Folk har jeg i det hele taget saa forfærdelig ondt ved at tage alvorligt, ogsaa af den Grund, at lige saa sikkert som to og to er fire, hjælper det ikke en Døjt; kan Folk ikke komme til at spille i Klasselotteriet, finder de et andet Lotteri eller noget, der smager af Lotteri.

Lad os derfor se paa det, som det er, nemlig at det, Staten vil, samtidig med at den moraliserer, er, at den vil tjene Penge. Det vil den for Resten ogsaa, naar den